

KRISZTUS VAGY ANTIKRISZTUS

Wilhelm Busch

Wilhelm Busch: KRISZTUS VAGY ANTIKRISZTUS

(1945. tavaszán történt, Németországban...)

Kétségbeesetten küzdöttem a házamért. A két nappal azelőtti légitámadás az egész várost lángtengerbe borította.

Köröskörül feladták a küzdelmet. Ott már csak kormos fekete falak álltak, halvány füst szállt föl belőlük. Nem sok mentenivaló maradt. A két felső emelet kiégett, de úgy gondoltam, ha sikerül a tüzet elhárítanom, legalább az értékes könyveimet és néhány bútorunkat megmenthetném.

Szemem begyulladt a füsttől és fáradtságtól, a kezem összeégett. Hosszú botokkal próbáltuk a tüzet szétkotorni. Víz már régóta nem létezett.

- Nocsak! - Mindenki fölfigyelt. - Mi ez? Valóban. Halljátok? Szól a telefon.

Tiszta nevetség volt, hogy a lerombolt, égő házban, ahova föntről benézett a kéklő tavaszi ég, csöngött a telefon. Berohantam.

- Itt a Gestapo. Azonnal jöjjön ide!

- Nem tudok. Az utolsó holmim ég.

- Ha az Államrendőrség hívja önt, azonnal meg kell jelennie. Fél órán belül várjuk!

Ott ültem hát a Gestapo irodájában egy elegáns hivatalnok előtt, aki csak futólag nézett összeégett ruhámra, aztán közölte az egyik kimondhatatlanul nevetséges tilalmat, amivel az evangéliumi ifjúsági munkát állandóan gyötörték.

- Lenne csak a maga gondja az enyém - szaladt ki a számon, de aztán magam is megijedtem ettől a gondolattól. A magas állású úr nagyon irgalmas volt.

- Hogyhogy? - kérdezte.

- Nézze, itt egy világ süllyed el, és ön nem átall egy ilyen dolog miatt ide rendelni?

A férfi egyszerre nagyon komoly lett:

- Nekünk fontos ez az ügy. Ide hallgasson, mi pontosan megfigyeltük önt, és megállapítottuk, hogy egyetlen istentiszteletet vagy ifjúsági órát sem hagyott el.

Amikor a termeik és templomaik romba dőltek, lementek a pincébe, és ha beomlott a pince, berendezkedtek a következőben.

Mosolyognom kellett:

- Hát igen, az evangélium diadalmenete megy tovább.

A férfi fölcsattant:

- És a mi világnézeti küzdelmünk is megy tovább! Akkor is, ha a világ elsüllyed.

Egymás szemébe néztünk, és mindketten éreztük a másikban a félelmetes elszántságot.

- Ön tehát ezzel elismeri - mondtam lassan -, hogy ennek a szörnyűséges időnek a témája: Krisztus vagy antikrisztus.

- Ebben igazat adok magának. A kérdés csak az, hogy az önök elképzelt Jézus Krisztusa továbbra is fogságban tartja-e az agyvelőket - vagy pedig mi uralkodunk és a mi világnézetünk. Egyedül erről van szó ebben az időben. Az összes többi csak kísérőzene.

Nem tehettem mást, odanyújtottam a kezem:

- Habár világok választanak el minket egymástól, teljesen egyetértek önnel, függetlenül mindazoktól, akik képtelenek felfogni, miről van szó.

Aztán még megmondhattam neki, hogy Jézus Krisztus nem elképzelés, hanem Ő él.

Csak amikor hazamentem, jutott eszembe ismét az égő házam. Teljesen megfeledkeztem róla.

És ez így volt jó. Hiszen nem házról és vagyonról volt most szó. A szívem minden nyomorúság ellenére ujjongott, hogy szolgálhattam egy olyan Úrnak, akinek biztos a győzelme, mióta így kiáltott a Golgotán: 'Elvégeztetett!'

(Wilhelm Busch: Variációk egy témára c. könyvből)

Forrás: www.keresztenyalok.hu